'Αθήνας σὲ μιὰ πόλι ὡραία, ἀσύγκριτη, θεία... Αὐτὴ προσκάλεσε κοντά τους τότε τὸ Φειδία κι' αὐτὴ ἐπρότεινε πρώτη στὸν Περικλῆ νὰ πάρη τοὺς θησαυροὺς τῆς Δήλου—λάφυρα τῶν Περσικῶν πολέμων, ποὺ ἄνῆκαν ὄχι μόνο στὰς 'Αθήνας, ἀλλὰ στὴν 'Ελλάδα ὁλόκληρη—καὶ νὰ τοὺς διαθέση ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ Παρθενῶνος!

Αὐτὸ ὅμως ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ξεσπάση ἐναντίον τοῦ Περικλέους μιὰ τρομερὴ θύελλα. Ὁ Θοιυκυδίδης, ἀρχηγὸς τοῦ ἀντιθέτου πρὸς αὐτὸν κόμματος τῶν ἀριστοκρατῶν, ἐπιτίθεται λαῦρος ἐναντίον του καὶ δὲν διστάζει νὰ διακηρύξη ὅτι αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάνη εἶνε κλοπή, γιατὶ οἱ θησαυροὶ δὲν ἀνήκουν μόνο στὰς 'Αθήνας, καὶ προσβολὴ ἐναντίον τῆς 'Ελλάδος ὁλοκλήρου! Μὰ ὁ Περικλῆς δὲν τὸν ἀκούει, ἀπευθύνεται πρὸς τὸ λαό, τὸν ἐνθουσιάζει, τὸν παρασύρει καὶ ἔτσι τὸ ἀθάνατο μνημεῖο τῶν αἰώνων θ' ἀρχίση σὲ λίγο νὰ χτίζεται...

Καὶ τότε, μαζὺ μὲ τὴν 'Ασπασία, ἐμπιστεύεται στὸ Φειδία τὴ φροντίδα γιὰ τὴν οἰκοδόμησι καὶ τὸ στολισμὸ τοῦ Παρθενῶνος. Γιὰ μιὰ στιγμή, γύρω ἀπὸ τὸ ἔργο του, ὅλοι οἱ θόρυβοι σβύνουν. Ὅλοι παρακολουθοῦν τὸ μεγάλο καλλιτέχνη καὶ τοὺς ἄλλους ἰσαξίους συναδέλφους του, τοὺς ὁποίους ἔχει συγκεντρώσει κοντά του, μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγωνία... Ἔτσι ὁ Περικλῆς ἀναπνέει ἐλεύθερα, ἂν καὶ ξέρει ὅτι τὸ κόμμα τοῦ Θοιυκυδίδη δὲν ἔχει καταθέσει τὰ ὅπλα.

Χιλιάδες ἐργατῶν δουλεύουν ἀπάνω στὴν 'Ακρόπολι, νύχτα καὶ μέρα. Ὅλοι οἱ μεγάλοι Ἕλληνες καλλιτέχνες βρίσκονται συγκεντρωμένοι ἐκεῖ καὶ ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια τοῦ μεγάλου ἔργου γίνεται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψί τους... Κατὰ ἑκατοντάδες τὰ πλοῖα διασχίζουν τὰ πελάγη, φέροντας ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τὰ πολύτιμα ὑλικά, ποὺ θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὸν Παρθενῶνα...

Ἡ 'Ασπασία ἀνεβαίνει κάθε πρωῒ στὴν 'Ακρόπολι. Μόλις αὐτὴ παρουσιάζεται, καλλιτέχνες κ' ἐργάτες σινωστίζονται γύρω της, γιατὶ ξέρουν πῶς βρίσκεται σ' ἐπικοινωνία μὲ τὴ μεγάλη θεὰ τῆς Σοφίας, τὴν 'Αθηνᾶ, τῆς ὁποίας τὸ τεράστιο ἄγαλμα πρόκειται νὰ στηθῆ σὲ λίγο μπρὸς στὸν Παρθενῶνα.

Μιὰ μέρα ἕνας ἐργάτης πέφτει ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ναοῦ καὶ σωριάζεται κάτω ἑτοιμοθάνατος. 'Αμέσως ὁ Περικλῆς τοῦ δίνει ἕνα φάρμακο, τὸ ὁποῖο τοῦ ὑποδεικνύει ἡ 'Ασπασία — ἢ ἡ 'Αθηνᾶ, ὅπως λέει ὁ ἴδιος — καὶ ὁ ἐργάτης γίνεται καλά. Τότε ὁ Περικλῆς ὑψώνει στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου ἔπεσε ὁ ἐργάτης, ἕνα ἄγαλμα στὴν 'Υγεία-'Αθηνᾶ, ἐκμεταλλευόμενος τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπως ἤξερε νὰ ἐκμεταλλεύεται κάθε γεγονὸς στὴ ζωή του....

Δώδεκα χρόνια καὶ δέκα ἑκατομμύρια δραχμῶν χρειάστηκαν γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ ἔργο, ποὺ ἐπεβλήθη ὡς μοναδικὸ θαῦμα στοὺς αἰῶνες... Μὰ ἐντωμεταξὺ μέσ' στὸ σκοτάδι, κρυφά, μιὰ τρομερὴ συκοφαντία εἶχε ὀργανωθῆ καὶ ἡ συκοφαντία ἄρχισε νὰ βγαίνη μέσ' ἀπ' τὸ ἴδιο ἐργαστήριο τοῦ μεγάλου Φειδία.

'Αλλὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε στὸ προσεχές...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑ Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Κατὰ τὴ διάρκεια κάποιας κυβερνητικῆς κρίσεως στὴ Γαλλία ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀνέθεσε στὸν Σαρριὲν τὸ σχηματισμὸ τοῦ νέου 'Υπουργείου.

'Ο Σαρριὲν ἔσπευσε τότε νὰ καλέση «πρὸς σύσκεψιν» τοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Κλεμανσώ.

Ὅταν ὁ Τίγρις ἔφτασε στο σπίτι τοῦ ἐπιδόξου πρωθυπουργοῦ, τὸν βρῆκε μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, περιστοιχισμένο ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς ὑποψηφίους ὑπουργούς του, ποὺ ἐκάπνιζαν κ' ἔπαναν διάφορα ποτά.

— Τί θὰ πάρης, Κλεμανσώ; τὸν ρώτησε τότε ὁ οἰκοδεσπότης, δείχνοντάς του διάφορα λικέρ.

— Τὸ.... τῶν 'Εσωτερικῶν!... ἀπάντησε ὁ Τίγρις, καθήμενος ἀπαθῶς στὴν πολυθρόνα του.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἂν ἕνας ἄνθρωπος χάση μιὰ γυναῖκα κ' ἕνα λεπτό, περισσότερο πρέπει νὰ λυπᾶται γιὰ τὸ λεπτὸ παρὰ γιὰ τὴν γυναίκα.
('Αγγλική)

Ἕνας ἄνδρας ἀπὸ ἄχυρο ἀξίζει ὅσο μιὰ γυναῖκα ἀπὸ μάλαμα. (Γαλλική)

Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ μὴν ἔχης καθόλου γυναίκα. Τὸ λιγώτερο κακὸ εἶνε νἄχης καλὴ γυναίκα. (Σκωτική)

Μονάχα δυὸ καλὲς γυναῖκες ὑπῆρχαν στὸν κόσμο. 'Αλλὰ κι' ἀπ' αὐτὲς ἡ μιὰ πέθανε κ' ἡ ἄλλη εἶνε ἀδύνατο νὰ βρεθῆ.
(Γερμανική)

Τὴ γυναίκα καὶ τὸ μαχαῖρι μόνο ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὰ κυττᾶς. (Περσική)

Γυναῖκα...ἴσον ζημία! ('Ιταλική)

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Η ΑΜΑΡΤΙΕΣ

('Από τὶς «Θρησκευτικὲς Διδασκαλίες»)

Μιὰ μέρα δυὸ γυναῖκες πῆγαν σ' ἕνα γέρο-ἀσκητὴ νὰ τοῦ ποῦν τὰ κρίματά τους. Ἡ μιὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της παραστρατημένο ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄλλη πάλι, ποὺ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἀκολούθησε τὸ θεῖο νόμο, δὲν εὕρισκε σὲ τίποτε νὰ κατηγορήση τὸν ἑαυτό τις κι' ἦταν εὐχαριστημένη.

Ὁ γέροντας τὶς ρώτησε καὶ τὶς δυὸ γιὰ τὴ ζωή τους. Ἡ μιὰ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὁμολόγησε τὴ μεγάλη ἁμαρτία της. Καὶ τὴ θεωροῦσε τόσο μεγάλη τὴν ἁμαρτία της αὐτή, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ συχωρεθῆ. Ἡ ἄλλη πάλι εἶπε πῶς δὲ θυμᾶται νἄκανε καμμιὰ ξεχωριστὴ ἁμαρτία στὴ ζωή της...

Τότε ὁ γέροντας εἶπε στὴν πρώτη:

— Πήγαινε, δούλη τοῦ Θεοῦ, ἔξω στὸν αὐλόγυρο καὶ κύτταξε νὰ μοῦ βρῆς μιὰ μεγάλη πέτρα, τόσο μεγάλη, ποὺ μόλις νὰ μπορῆς νὰ τὴ σηκώσης. Πάρτην καὶ φέρε μοῦ την ἐδῶ.... Κ' ἐσὺ—εἶπε πάλι σ' ἐκείνη ποὺ δὲ θυμόταν νἄχη κάμει μεγάλες ἁμαρτίες στὴ ζωή της—φέρε μου ἐπίσης ὅσες πέτρες μπορεῖς νὰ βαστάξης, ἀλλὰ μονάχα μικρές.

Ἡ γυναῖκες πῆγαν κ' ἔκαναν ὅπως τὶς διέταξε ὁ γέροντας. Ἡ μιὰ κουβάλησε μιὰ μεγάλη πέτρα, ἡ ἄλλη ἕνα σακκὶ γεμᾶτο μικρὰ λιθάρια.

Ὁ γέροντας ἐξέτασε τότε τὶς πέτρες κι' εἶπε στὶς δυὸ γυναῖκες:

— Πηγαίνετέ τες πίσω καὶ βάλτε τες στὶς ἴδιες θέσεις, ἀπ' ὅπου τὶς πήρατε. Ὅταν τὶς βάλετε ἐλᾶτε πάλι κοντά μου.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο; εἶπαν ἡ δυὸ γυναῖκες κ' ἔτρεξαν νὰ βγοῦν τὶς πέτρες στὶς θέσεις τους.

Ὁ γέρο-ἀσκητὴς δὲν ἔβγαλε μιλιά. Τὶς ἄφησε νὰ κάμουν πρῶτα ὅπως τοὺς εἶπε. Κάθησε λοιπὸν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ τὶς περίμενε...

Μόλις βγῆκε στὸν αὐλόγυρο ἡ πρώτη γυναῖκα βρῆκε εὔκολα τὴ θέσι ποὺ εἶχε πάρει τὴν πέτρα καὶ τὴν ἔβαλε ὅπως ἦταν στὴ θέσι της. Ἡ ἄλλη ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ θυμηθῆ ἀπὸ ποιὰ θέσι εἶχε πάρει τὸ κάθε λιθάρι, κ' ἔτσι, μὴ μπορῶντας νὰ τὰ βγάλη πέρα, γύρισε πίσω στὸ γέροντα μὲ τὸ σακκὶ γεμᾶτο.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ γέρο-ἀσκητὴς χαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ εἶπε τὰ σοφὰ αὐτὰ λόγια:

— Τὸ ἴδιο ποῦγινε μὲ τὶς πέτρες, συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἁμαρτίες. Γύρισε ὕστερα στὴν πρώτη γυναίκα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐσὺ εὔκολα ἔβαλες τὴ μεγάλη καὶ βαρειὰ πέτρα στὴ θέσι ποὺ ἦταν πρίν, γιατὶ θυμόσουν ἀπὸ ποῦ τὴν πῆρες. Ἐσὺ ὅμως, εἶπε κατόπιν στὴ δεύτερη γυναίκα, δὲν μπόρεσες νὰ βάλης τὰ λιθάρια στὴ θέσι τους, γιατὶ δὲν θυμόσουν ἀπὸ ποῦ τὰ πῆρες, ἔτσι μικρὰ καὶ πολλὰ ποὺ ἦσαν. Τὸ ἴδιο, ὅπως σᾶς εἶπα, συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἁμαρτίες. Ἐσύ, ἡ πρώτη, θυμόσουν τὴν ἁμαρτία σου, ὑπέφερες γι' αὐτὴν τὶς προσβολὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς συνειδήσεώς σου, ταπεινώθηκες καὶ γι' αὐτὸ τώρα εἶσαι συχωρεμένη. Τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας ἔφυγε ἀπὸ πάνω σου.... Ἐσὺ πάλι — συνέχισε ὁ γέροντας γυρίζοντας στὴ γυναίκα ποὺ ἔφερε πίσω τὶς μικρὲς πέτρες — κάμνοντας μικρὲς ἁμαρτίες, δὲν τὶς θυμόσουν, δὲν μετανοοῦσες γι' αὐτές, συνήθισες νὰ ζῆς ἁμαρτάνοντας, κι' ἀντὶ νὰ βλέπης τὶς δικές σου τὶς ἁμαρτίες, ἔβλεπες καὶ κατέκρινες τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων, αὐξάνοντας ἔτσι ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὰ κρίματά σου... Αὐτὴ εἶνε, κόρες μου, ἡ ἀλήθεια... Ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ ὅλοι θὰ χαθοῦμε, ἂν δὲν μετανοήσουμε!...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ζοῦσαν στὴ Βουλγαρία 3833 ἑκατοντούτεις, στὴ Ρουμανία 1074, στὴ Σερβία 573, στὴν 'Ισπανία 410, στὴ Γαλλία 213, στὴν 'Ιταλία 197, στὴν 'Αγγλία 92, στὴ Ρωσσία 89, στὴ Γερμανία 76, στὴ Νορβηγία 23, στὴ Σουηδία 10 καὶ στὸ Βέλγιο 5.